

מסורת הש"ס

א) ת"כ וקרא חובה פ"ה ה"ה, ב) שם אחרי פירי ה ה"ה, ג) שם פ"י ה"ד, ד) חולין ק"א. ה"כ שם ה"ז, ו) פ"ה, ז) עירובין לו. טוטה ה' מכות יג: שנוטות ד' לו. ע"ז נ"א. מנחות לו: ט"ז: ספריראה ע, ירושל' כלאים פ"ה ה"א, שבח פ"ז ה"ב, יומא פ"ח ה"ג, סנהדרין פ"ז ה"ה, ו) סנהדרין ק"א, ע"ז נ"א, ו) ת"כ אחרי פ"ט ה"ג, ח) לקמן ק"ט, ט) ווער' מו' סנהדרין פג: ד"ה פטע, חולין ק"א. ד"ה שפיר.

הנהגות הב"ח

א) רש"י ד"ה ודלמא וכו' משפך הסיר' וואס"כ מה"ד המסירה כגון: המטעם: ב) שם ד"ה דשרי' וכו' לא מיקרי ודרש' כ"ל ומינה אליעזר בניי נמחק: ג) שם ד"ה אלא וכו' דמתן במש' כריתות הפסח וכו' מטאת הס"ד: ד) שם ד"ה למרקוליס וכו' איכה יעבדו ואפ"ה כ"ל ומינה ואעשה כן נמחק:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אוהרה וכו' דקרבן לא בניי אוהרה: ע"ז כתיב' דף ק"ק ע"ב מוס' ד"ה מלי לאו שנוטות דף י"ז ע"ב מוס' ד"ה ליט:

שינויי נוסחאות

א) מינה אלא נמחק, וז"ל ולרבנן. וכן כשי"י (ש"ס: ב) כנתיב"י וד"ו אימת מה שפוגעניס, וע"י יפה עניינ: ג) והשרוף השרוף מטמא כו' (כ"ה ביומא, ב"ש וכו'), ובש"מ גורס השרוף והמתקסס בצדרי שריפה מטמא בגדים כו', וכפי הכ' הנהי כן עפ"י רש"י שד"י ונ"ה דלמא שם מינה 'השורף' (דק"ס: ד) זה המסיע 'כל' (ש"ס, כתב"י: ח) מטמאין (דפרי, וכו' ביומא: ו) כנתיב"י אכל משעשו אפר כו' (דק"ס: ז) ז"ל ר"א רביי שמעון (בה"ז, וכו' ביומא, וברש"י: כא): ח) בחוץ חייב שחט כו' לז"ל (הגרי"ב, וכו' בבבתי' וד"ה: ט) טמאין (כ"ס), וזמנ' טימאחו: י) ז"ל העלאה (ש"ס: יא) ז"ל יביאנו (ש"ס) זכ"ל יביאנו (ש"ס) וזכ"ל (ש"ס, כתב"י: יב) זכ"ל איבעא (כתב"י ופרי"ש) גבולין ז"ל איבעא. וכו'ה בתוס' ד"ה אוהר' וכלל מקומות עניין מתקפ"ש: יג) דאמר ר"א מנין (כתב"י וש"ס: יד) לכדרכה דנפקא ליה מאיבה יעבדו (כתב"י וש"ס: טו) ואבתי (כתב"י: טז) כנתיב"י וד"ו אל: יז) דצריך שיקריב כ"ל (כ"ס: יח) דצריך שיקריב כ"ל צאננים וזו עובדו דרך כבוד ולא קרינא ציה איכה יעבדו וכו' ואעשה כן ואפ"ה מנין שהוא חייב: קרי ציה ולא יצחו וקרי ציה ולא עוד. דלא ב: לכדרכי אלעזר לכמזב ולא עוד את וצמיסה לשעיריים והאי דכמיז ולא יצחו לאוהרת שחטיי חוץ אמת דסמיך להאיא פרשמה: ע"כ. עד המקרא הזה דלא יצחו כל העיני העליון שנעש ב: כרת על שחיתת חוץ ועל העלאת חוץ: מדבר בקדשים שהקדישן בשעם איסור הצמזם.

אף כאן כו': ורבנן. דמפקי ליה לקרא לטומאת צגדים ולית להו

ג"ש: כינא שריף לטו. לאזיו רוח של ירושלים: לאפונה של ירושלים.

שכל מעשה חטאת צנפון: איניי הדשן. נריך שיקדים לשם דשן

מוצח שיהא נקרא קודם לכן מקום שפך הדשן מכלל דלת"ק לא נריך:

רבי אליעזר בן יעקב היא. דאמר

לא אשמועינן על ט: שפך אלא שיהא

מקומו מדרון שיהא דשנו משתפך:

ודילמא במקומו משופך הוא דפליגי.

ומודה רבי אליעזר בן יעקב שיקדים ו

שם דשן אלא דבעי נמי מקומו

משופך ו: השורף. המתעסק

צזרכי שריפת' ח: כגון המסייע

צשעת שריפה. והאי תנא אימ ליה

כרבי שמעון דלין מטמאין צגדים

עד שיזנת צהי האור: דשויה חרובא.

דהוי ניתך הצשר ואפר מיהא לא

הוי. לתנא קמא מטמאין עד

שיעשו אפר דלותם קרינא צהי אכל ו

אפר לא מיקרי ולרבי ו) אלעזר

כרבי שמעון אין מטמאין צגדים:

הדרן עלך טבול יום

השוחט. קדשים צמוח והעלה ב

צמוח צהעלס אחד: חייב

על השחיטה וחיוב על העלייה בא.

שהן שני גופי עבירה דמרייהו כמיזי

אשר ישחט ואשר יעלה (ויקרא י: י) שלא

העלה אלא דבר פסול. ואין מתקבל

צפנים בעיני ו) דכמיז ואל פתח אהל

מועד לא יביאנו (שס: כיון שהזבוא

פסלו. ואפ"ה חייב וה"ה לשוחט צמוח

ומעלה צמוח: הטמא שאכל כו'. משום

דפליגי ר' יוסי הגלילי ורבנן צמרייהו

ודמו הנך פלוגתא להדדי תנינהו גבי

הדדי: כיון שנגע צו טמאוו. ואפ"ה

[כין הדר אכיל ליה מחייב ומה לי

נטמא צשר על ידו מה לי נטמא ע"י

אחרים: שאינו חייב אלא על טומאת

הגוף. כדכמיז וטומאתו עליו ונכרתה

ודרשינן צפ' צית שמאי' [לעיל דף מג:]

צטומאת הגוף הכמזב מדבר מי

צטומאה פורתם ממנו: גבי' שחיטה

והעלאה צ' פרשיות סמוכות זו לזו

צאחרי מות: אלא אוהרה מנלן.

דקא מחייבינן ליה עליה חטאת שאין

חטאת צאה אלא על לאו וכרת

כדתנן ו) הפסח והמילה מצות עשה

ואין חייצין עליהן חטאת צמסכת

כריתות (דף צ: ב). למרקוליס. אע"פ

שעבודמו דרך ציוון לסקלו צאננים

זה עובדו דרך כבוד ולא קרינא ציה

איכה יעבדו וכו' ואעשה כן ואפ"ה

מנין שהוא חייב: קרי ציה ולא יצחו

וקרי ציה ולא עוד. דלא ב: לכדרכי

אלעזר לכמזב ולא עוד את וצמיסה

לשעיריים והאי דכמיז ולא יצחו

לאוהרת שחטיי חוץ אמת דסמיך

להאיא פרשמה: ע"כ. עד המקרא

זה דלא יצחו כל העיני העליון

שנעש ב: כרת על שחיתת חוץ ועל

העלאת חוץ: מדבר בקדשים

שהקדישן בשעם איסור הצמזם.

משווקס המשכן דאילו הנך דהוקדשו

לכו קרא צהדיא מטמאת

השוחט והמעלה פרק שלשה עשר זבחים

קו.

השוחט והמעלה: כיון שנגע בו בימאוו. אע"ג דמסכתת

לה כשמתצ לו צצירו צצית הצליעה סתמא דמילמא

מיירי קרא אפילו צנומן למוך פיו ו) : אוהרה מנלן. פ"י צקונטרס

דקא מחייצי ליה עלה [מטאת] שאין חטאת צאה אלא על לאו וכרת

כדתנן הפסח והמילה מצות עשה

ואין חייצין עליהן חטאת צמסכת

כריתות (דף צ: ב). וקשה לפי' דצריש

אלו הן הלוקין (מכות דף יג: ב) משמע

◦ דקרבן לא צעי אוהרה דפרוך הסם

ודילמא אוהרה לקרבן הוא דהא פסח

ומילה דלית צהו אוהרה לא מימי

קרבן ומשני הסם היינו טעמא משום

דאימקוש כל המורה כולה לעצות

כוכבים מה עצות כוכבים שצ ואל

מעשה לאפקויי הני דקוס עשה ינינו

ונראה לפרש דהאי דצעי הכא אוהרה

מנא לן היינו משום דחשיצ ליה צפק

אלו הן הלוקין (סס). השוחט והמעלה

צמוח ולאז אממנ' ב: קאי והאי דקמי

צכריתות (דף צ: ב). הפסח והמילה

מצות עשה היינו כלומר דקוס עשה

ינינו ולהכי לית צהו חטאת ומי

לקמן צשמעמין משמע דלאפקויי לאו

קאמיא דפריך צצא הא דתנן פסח

ומילה מצות עשה מימי צק"ו ממוות

ומה מומיר שלא ענש הזהיר כו' וכן

פ' המואל מפילין (עירובין דף טז.) יאל

פסח [ומילה] שהן מצות עשה [ופריך]

הא כמיז ושמרת את החוקה וא"ר

אילעאי כל מקום שנאמר השמר פן ואל

הוי לא מעשה אלמא הוי פירושא יאל

פסח [ומילה] שיש ב: צעשה היינו שאין

צכן לאו ואוהרה ואין לומר דסוגיא

דדיו כרבינא דמשני שיניא אחרונה

צפרק אלו הן הלוקין (מכות יג: ב) ומני

למימר אליציה דקרבן קצעי אוהרה

דמ"מ קשיא דרצא דארצא דהיינו צצא

צשמעמין וההיא מסקנא דמכות

דקרבן לא צעי אוהרה אליצא דרצא

ולפירוש הקונטרס נמי קשה קמל

דאמאי מלי טעמא דפסח ואל

משום דלית צהו לאו מיפוק ליה משום

דלית צהו מעשה דאפילו לר"ע דאמר

לא צעי מעשה הא אמר ריש לקיש

צריש כריתות (דף יג: א.) נהי דלא צעי

ר"ע מעשה רצה מעשה זוטא צעי

מיחו איכא לאוקמה שמעמין כרבי

יוחנן דאמר ר"ע לא צעי מעשה כלל

ונראה לפרש דלישנא דמתני' קא דייק

דקמי פסח ומילה מצות עשה היינו

שהס צקוס עשה ומשמע נמי הלשון

דלית צהו אוהרה כלל:

מניין צוובה בהמה צמרקוליס

שהוא חייב. פ"י צקונטרס

אע"פ שעבודמו דרך ציוון לסקלו

צאננים זה עובדו דרך כבוד ולא

קרינא ציה איכה יעבדו הגוים האלה

את אלהיהם ואעשה ב: כן אפ"ה

מניין שחיי. ונראה דכל הנהו דלאזו

אורחיהיו צוציחה אע"ג דמכזבים

ינינו לא נפקא מאיכה יעבדו

דממוכ צפרק ארצב מיתות (סנהדרין

השמוחאות עצבות כוכבים [למה]

דכרכה ואחת חלקן ופריך דכרכה

עין משפט ונר מצוה

עג א מ"י פ"ו מהלכות מעשה

הקרבנות הלכה ד:

עד בג מ"י פ"ה מהל' פרה

אלומה הלכה ד:

א דה מ"י פ"ח מהל' מעשה

הקרבנות הלכה ה:

ב ו מ"י פ"ח מהלכות פסולי

המוקדישין הלכה יג:

ג ז מ"י שם הלכה יב:

ד ח מ"י פ"ג מהלכות ע"ז

הלכה ג:

1. והוציא את כל הפר אל

מוחיץ למזבח אל מקום סהור

אל שפר הדישן ושרף אותו על

עצים כאש על שפר הדישן

ויקרא ד. יב.

2. והשרף אתם יבבם בגדי

ויהיו את בשרו בקים ואחרי

כן יבוא אל המזבח:

ויקרא טז. כח

3. ואלהם תאמר איש איש

מבית ישראל וזו דבר אשר

יגור בתוכם אשר ישלה עלה

או זבח: ואל פתח אוהל מועד

לא יביאנו לעשות אותו לידוה

וברת האיש יהוא מעמיו:

ויקרא יז. ח-ט

4. השמר לך פן תעלה עלתריך

בכל מקום אשר תראה:

דברים יב. יג

5. איש איש מבית ישראל

אשר ישחט שור או צבא או עז

במזבחה או אשר ישחט מוחיץ

למזבח: ואל פתח אוהל מועד

לא יביאו להקריב קרבן

לידוה לפני משכן ידוה דם

יחשב לאיש יהוא דם שפר

וברת האיש יהוא מקרב

עמו:

6. ואל קובחו עוד את ובהיהם

לשערים אשר הם וזים

אחיהם יתקו עולם תהיה

זאת לדורם לדורכם:

ויקרא יז. ז

7. השמר לך פן תנקש

אחיהם אחרי השקדם מפניך

ופן תירש לאלהיהם לאמר

איכה יעבדו הגוים ואלהא את

אלהיהם ואעשה כן גם אני:

דברים יב. ל

מוסר רש"י

דשריא חרובא. לכיזי אלעזר

כריי שמעון שויה חרובא לא

מעמא דלא פר מיקרי (יומא

טו) הטמא שאכל כו' חייב.

חטאת. שהולא קדשים צטומאת

הגוף זזות כרת. כדכמיז (ויקרא

ו) והנפס אשר תאכל צשר וגי':

כיון שנגע בו טמאוו. קודם

שאלננו ואפ"ה מימייה קרא (חולין

קס). שאינו חייב אלא על

טומאת הגוף. וטומאתו עליו

וכו' זהו טומאת הגוף ואהא קראי

קאי והנפס אשר תאכל מוצח

השלמים אשר לה' וטומאתו עליו,

יכול טומאת הצשר דנימא דהאי

עליו אצבר קאי וימאא דטהור

שאכל את הטמא חייב ת"ל

וטומאתו עליו משמע שעדיין היא

עליו ציטולן לטהר הכמזב מדבר,

זהו הכוף שטומאה פורחת ממנו

על ידי צטילה (דער"י חג) מנין

לזוובה בהמה. שהיא עצות

כבוד: למרקוליס. שעבודמה

ציוון, והוא הדין לפסער (סנהדרין

קס). אל: אף על פי שאין עובדתו

מוציאה: לכדרכה. לעצות

סוככים שעבודמה צומיה דהא

נפקא לן מאיכה יעבדו: עד כאן.

האי ולא יצחו פרשסת שחטיי חוץ

כמיז כו' (ע"ז קכ).

שיטה מקובצת

אבית הדישן הן בשחיף. עיין